

Bog anmeldelse:

Christian Lindtner:

Hemmeligheden om Kristus

Det Nye Testamente er Buddhas Testamente

Rostras Forlag, 2021

Christian Lindtner (1949-2020) viede sit liv til studiet af de gamle sprog latin, græsk, sanskrit, påli, tibetansk og kinesisk og koncentrerede sig i sin forskning om buddhismen, inden for hvilken han var en særdeles anerkendt autoritet. Listen over hans publikationer er lang og kan ses i ovennævnte bog. Det er almindelig kendt, at der er store ligheder mellem Det Nye Testamente og visse buddhistiske skrifter, frem for alt Lotussutraen, men disse er tidligere blevet affærdiget som interessante litterære lån uden den helt store betydning. Lindtner's tese er imidlertid langt mere vidtgående. Han mener, at Det Nye Testamente simpelthen er en oversættelse af Buddhas testamente, Lotussutraen, og at kristendommen i virkeligheden er forklædt Mahâyâna-buddhisme.

Når han siger oversættelse, mener han naturligvis ikke en oversættelse i moderne forstand. I oldtiden oversatte man imidlertid efter andre principper. Det drejede sig ikke i første række om at gengive den samme mening, men om var at ramme det samme lydbillede og ikke mindst om at bevare antallet af stavelser og ordenes talværdi. Dette sidste begreb hedder gematria, og stammer egentlig fra jødedommen, hvor det spiller en stor rolle. At bogstaver har en talværdi, kender vi udmærket fra romertallene, der jo netop er bogstaver. Oldgræsk havde heller ingen tal, men knyttede ligeledes en talværdi til bogstaverne. På denne baggrund kan man udregne en talværdi for ord, sætninger og hele afsnit, og det er her, Lindtner finder en nøje sammenhæng mellem Det Nye Testamente og det, han betragter som de indiske kilder – ikke blot ord for ord, men afsnit for afsnit. Svagheden ved denne argumentation er, at sanskrit ikke knyttede nogen talværdi til bogstaverne, og dette indrømmede Lindtner uden videre, men da oversætterne var grækere eller i hvert fald græsktalende, fandt Lindtner det naturligt at antage, at de har givet bogstaverne på sanskrit en talværdi efter samme system som på græsk – og beviset herfor så han i den udtalte overensstemmelse af en sådan talværdi i teksterne. Endvidere byggede han sin tese på almindelige fonetiske og sproghistoriske lydudviklinger, som engang i mellem gør det vanskelig umiddelbart at se ligheden i ordene. Han bruger i den forbindelse ordet assimilation på en efter min mening ikke ganske stringent måde, men det er helt klart, hvad han mener – og man skal have gode kundskaber i oldtidsprogene for at argumentere imod ham på dette punkt. Talværdierne kan endvidere også indgå i geometriske figurer, og noget af det sidste Lindtner foretog sig, var at lave opmålinger af kirker, vikingeborge, kongsgården i Jelling m.fl., og han fandt, at de geometriske talværdier svarer nøje til nøglebegreberne i Det Nye Testamente – og i Lotussutraen. Geometri og matematik var vigtige filosofiske discipliner i det gamle Grækenland, men for Luther var de lukket land. Han var en simpel munk uden alt for megen uddannelse.

Mahâyâna-buddhismen er – i modsætning til den oprindelige buddhisme – meget lidt filosofisk. Den bygger på en række rituelle handlinger i tilknytning til Buddha, og meningen med at smugle disse ind i en fremmed klædedragt skulle være, at folk kommer til at tilbede Buddha uden at vide det – hvor de måske instinktivt vil afvise en direkte buddhistisk mission.

Det er klart, at denne tese er svær at sluge for troende kristne, men det er i mindre grad dem, der er målet for Christian Lindtner, men derimod præsteskrabet og de universitetsansatte teologer, der får deres fede udkomme for at propagandere for en fiktion. Hvis Det Nye Testamente er Buddhas testamente, er det indlysende, at Jesus aldrig har eksisteret. Således påviser Lindtner også adskillige vigtige stednavne i Det Nye Testamente, der ikke har eksisteret på noget kort over Palæstina, men som derimod befinder sig i Indien. Han mente, at teologerne burde lære sig sanskrit for at kunne studere de virkelige kilder, men teologerne vil ikke lære sanskrit, for de er jo ikke idioter. De fleste er udmærket klar over, at de står og lyver hver søndag i kirken.

Studiet af sanskrit ville lukke kirkerne og teologistudierne på universiteterne. Og hvad skulle teologerne så leve af? Og hvad skulle vi egentlig sætte i stedet? Et folk uden religion er som bekendt i yderste dødsfare! Præsterne brød sig ikke meget om Christian Lindtner, for han latterliggjorde dem ved enhver given lejlighed – bl.a. i en lang række læserbreve, kronikker og artikler, hvor han påpeger absurditeten i Det Nye Testamente. Trosbekendelsen påstår, at Jesus sidder ved Gud Fader den Almægtiges højre hånd. Hvordan skal det forstås? Hvem har set det? Der er absurditeter nok i kristendommen til mange læserbreve, og de er alle aftrykt i bogen.

Lindtners tese er endvidere, at islam sandsynligvis er konstrueret efter samme retningslinjer, men han nåede aldrig at lære sig nok arabisk og aramæisk til at efterprøve tesen.

Hemmeligheden om Kristus udkom først på svensk i 2003, derefter på tysk 2 år senere. Der er altså gået en del år, hvor Lindtner har arbejdet videre med stoffet. Bogen er sådan set kun det første udkast. Lindtner har i utallige samtaler med anmelderen påpeget yderligere sammenhænge, ligheder og pudsigheder, som skulle indgå i et senere værk. Det er på nuværende tidspunkt tvivlsomt, om det vil være muligt at samle Lindtners efterladte notater til et sådant værk.

I sin anmeldelse af *Hemmeligheden om Kristus på Snaphanen* rejser Bitten-Kirsti Nielsen spørgsmålet om, hvorvidt det nu er en god idé at rejse denne diskussion på et tidspunkt, hvor kristendommen er hårdt trængt af en ekspanderende islamistisk bølge – underforstået: kristendommen er langt at foretrække for islam. Dette sidste er naturligvis en påstand. Jeg er bange for, at islam bygger på principper, der er langt sundere end kristendommens, når det drejer sig om at opbygge en ideologi, der styrker folkets overlevelse – på andre folkeslags bekostning. Men når det er sagt, må det også medgives, at biskop Absalons kristendom har tjent os udmærket. Det er den moderne udgave af kristendommen, der fremmer vor svaghed over for islam – og vor svaghed i det hele taget. Under alle omstændigheder er islam imidlertid et fremmedlegeme i Europa, hvor hele vor civilisation bygger på et kristent grundlag – i en eller anden udstrækning. Jeg kan derfor udmærket forstå Bittens indvending – og jeg har også selv fremført den over for Christian Lindtner ved flere lejligheder. Men videnskab er videnskab, og Christian Lindtner mente, at sandheden er vigtigere end myter, idet den er mere bestandig. En videnskabsmand skal ikke indrette sig efter, hvad der i øjeblikket kan synes formålstjenligt. Det er sjældent formålstjenligt på længere sigt!

I kommentarfeltet til nævnte anmeldelse findes der en del særdeles ukvalificerede bemærkninger om Lindtners arbejde – selv om de værste synes at være blevet luget væk. Videnskaben er for fagfolk – og det kræver stor viden og gode sprogkundskaber at beskæftige sig med dette spørgsmål. Det er de færreste, der har disse forudsætninger. Man bør nok overveje, om man er kvalificeret til at kritisere Lindtners arbejde, inden man bruger for store ord. Det er imidlertid klart, at dette er en bog for de få. De troende vil ikke vide af den. For dem er det Satans værk, og den indstilling kan man ikke argumentere videnskabeligt imod. Teologerne vil heller ikke vide af bogen. Den truer dem på deres levebrød – ja, den truer de teologiske studier på deres eksistensberettigelse. Menigmand vil have svært ved at følge med i dette. Tilbage bliver filologer og religionshistorikere. Men de bør til gengæld også tage denne forskning op. Der er stadig meget at gøre på dette felt. Lindtner har blot taget det første spadestik.

Bogen er særdeles nydelig med et solidt papbind, garnhæftede sider og kapitælbånd – en sjældenhed i vore dage. Den kan anbefales til enhver, der er seriøst interesseret i religionshistorie. Man kan lade sig overbevise – eller man kan lade være, men bogen åbner et nyt vindue, som det nok kan lønne sig at se igennem. Men hvis man som lægmand er lykkelig i sin tro på Det Nye Testamente som et historisk dokument, bør man måske nok lade bogen ligge. Den vil kun irritere og gøre en ulykkelig. Uvidenhed er i dette orwellske samfund som bekendt en styrke.